

Armut Ağacı

Esmeray Barın ACARTÜRK

ÖYKÜ

Çatı katındaki evin mutfağı çok küçüktü. İki kişinin içinde çarpışmadan hareket etmesi olanaksızdı. Mutfağa gül ağacından yapılmış bir masa konulmuştu. Yer sorunu nedeniyle sandalye yerine taburelerde oturulurdu. Bu masanın etrafında oturanlar mutfağın darlığından gocunmazlar her sabah güle oynaya kahvaltılarını yaparlardı. Terasa açılan küçücük pencereden beton evlerin damları ya da terasları görünüyordu. Elinizi uzatsanız nerdeyse yandaki terasın duvarına dokunurdunuz. Tek mutlu görüntü iki apartman arasında kök vermiş armut ağacı idi. Yıllara meydan okumuş, sıkıştığı alandan hava alabilmek için büyük bir çabayla başını bizim çatımıza kadar uzatabilmişti. Mevsiminde çiçek açar sonra da meyve verirdi. Ağaç nedeniyle çok sayıdaki kuş konuğumuzu beslemek de bize düşüyordu. Biz pencereden bakınca damları görmez, bu ağacı ve konuklarımızı görerek mutlu olurduk. Mutfağa ilk giren babamdı her zaman. Kuşların ötüşüyle beraber seslenirdi “çay hazır hadi bekliyorum” diye.

“Çay hazır kızım bekliyorum” diye sesleniyor, mutfağa gidiyorum. Babam her zamanki taburesinde oturuyor. Ben de oturuyorum, çayımı yudumluyorum. Canım bir şey yemek istemiyor. “Bugünlerde solgun görünüyorsun biraz da tedirginsin, neyin var?” diyor. “Biraz yorgunum, derslerimi de aksattım galiba” diyorum. Geçirdiği hastalıklardan küçülüp bir deri bir kemik kalmış bedenine, yolculuğunu kabul etmiş, bakışlarıyla bana sevgi sunan, içi gülen kara gözlerine bakıyorum. Yüreğimi görüp üsteliyor. Bana hep arkadaş olmuş babacığımın dert saklamak olanaksız. Benim için endişelenmesini ve üzülmesini istemiyorum. “Evlениyormuş” diyorum, gözleri doluyor. “Boş ver canım kızım zaman unutturacak, mutluluğun yolunu bulacaksın, bu da geçer, sen okulunu bitir de yaşamın değişsin” derken sigarasına uzanıyor. Yapma baba diyorum. “Bir nefes çekeyim söndüreceğim” diyor ve “Bektaşî’ye sormuşlar nefeslerden hangisini seversin diye Bektaşî de ‘sigaramın ilk nefesiyle kaynanamın son nefesi’ diye yanıt vermiş” diye ekliyor. Annesini hiç tanımayan babacığımın kaynanasını en az çocukları kadar sevdiğini ve ona çok iyi baktığını anımsıyorum.

Mutfağa giriyorum, annem çayı demlemiş babamın taburesine oturmuş dalgın dışarıyı seyrediyor. Nereye bakıyorsun diyorum. “Ağacı keseceklermiş, hırsızlara yol gösteriyormuş. Güneşi görmek için uzadı, uzadıkça da inceldi kim çıkabilir bu ağaca?” diye hayıflanıyor. “Bak yine çiçek açmış, her yıl gelin olmuş gibi bize nazlanıyor”. “Tek üzüntün bu mu?” diyorum. “Oğlum da yüreğimi acıtıyor, iyileşecek değil mi?” diye soruyor. “Üzülme anne düzelecek” diyorum, gülümsüyor. Ama dudaklarındaki gülücükle gözlerindeki hüznün ve umutsuzluk uyuşmuyor. “Senin de gözlerinin altı çöktü, çok çalışıyorsun, zor bir meslek seçtin, ama biliyorum herkes kendi hayatını yaşar kızım” diyor. İçim acıyor ona bakınca, başımı çeviriyorum.

“Abla çaya gelsene” sesiyle uyanıyorum, mutfağa gidiyorum. Kardeşim babamın taburesinde oturuyor. Meyve vermiş armut ağacını seyrediyor, dalgın. “Bak yavrulamış bizim gelin” diyor. “Hani çay hazırdı” diye soruyorum. “Çayın tadının gelmesi için en az on dakika demlenmesini beklemek gerek” diyor. Yüzüne bakıyorum ve sanki babamı görüyorum. O da zayıflamış. Kara gözleri üzerimde, beni inceliyor. Sonra birden “hatırlıyor musun abla annemle bu terasta bir bidon içinde kitaplarımı yakmıştınız” diye soruyor. “Seni yakmak için” diyorum, gülüyor. “Aynı şeyi belki bir gün oğlun için de yapacaksın bu gidişle” diye hüznleniyor. “Olabilir, önümüzü göremiyorum” diyorum.

Mutfağa giriyorum, bakıyorum ocağın üstü boş. Pencereden bakıyorum armut ağacı da yok. Dışarıda rüzgâr var. Derinden bir inilti geliyor kulağıma ağaç tarafından. Ağaç olmadığına göre köklerinden olmalı diyorum. Yeniden toprağından çıkıp yaşamak istiyor besbelli. Ama inilti şimdi daha yakın bana. Belki de gül ağacından yapılmış masa, dallarından koparılan güllerini özlemiş ya da yılların yüküne dayanamamış ve inlemiştir diye düşünüyorum. Kulağımı masaya dayıyorum, kendi yürek atışlarımı duyuyorum ve oradan gelen sesi işitiyorum. Biraz durup dinliyorum, yaşamı algılamaya çalışıyorum. Düşle gerçeği ayıramıyorum. Kalkıp ocağa çay suyu koyuyorum. Babamın taburesine oturup bekliyorum. Sonra “çay hazır oğulcuğum” diye sesleniyorum.